

Societat PÀG. 4

Trobada de famílies gais i lesbianes

Diàleg PÀG. 6-7

Adrià i Matsuhisa, passió pel Japó

Crònica PÀG. 12

Feria de Abril amb accent llatinoamericà

Públic

www.publico.es

DIUMENGE
2 DE MAIG DEL 2010

Centenars d'italians i catalans es van aplegar el 24 d'abril al Salamandra per celebrar la festa de l'Alliberament. MANU FERNÁNDEZ

Barcelona es converteix en refugi de la Itàlia que no suporta Berlusconi

Els italians, la comunitat estrangera més nombrosa de la ciutat, actuen des d'un exili voluntari

TONI POLO
BARCELONA

— “Tot s'ha convertit en acceptable. I això ha desembocat en indiferència i resignació, de manera que, o bé assumeixes aquesta mena de compromisos, o te'n vas”. Alberto és de Nàpols, té 38 anys, una llicenciatura en Economia i treballa en un *call center* a Barcelona. Parla amb nostàlgia però també amb il·lusió. “L'important és la qualitat de vida. I al meu país no en tenia”.

Alberto, usuari del Bicing, amant del mar i de la muntanya, com a bon napolità, és un dels 22.946 italians que hi ha a Barcelona, segons el cens de l'1 de gener d'enguany. Gairebé la meitat d'ells (el 48%), però, són nascuts a Sud-amèrica (bàsicament, al Brasil, l'Argentina i l'Uruguai). Però també hi ha un nombre indeterminat d'italians no comptabilitzats perquè encara tenen la residència al seu país. Per segon any consecutiu, la italiana és

la comunitat estrangera més nombrosa a la capital catalana. Ho demostra que quan se sent parlar italià a Barcelona no necessàriament es tracta d'un turista o d'un Erasmus. Cambrers, periodistes, missatgers, professors, fotògrafs, metges, paletes o advocats s'han instal·lat a Barcelona en els darrers cinc o deu anys. Alguns, com l'Alberto, no treballen precisament del que han estudiat. “No estem davant d'una fuga de cervells, més aviat davant

L'esquerra és còmplice perquè no parla el llenguatge del poble

Marcello: «Ara mateix no em ve de gust tornar a un país feixistoide»

d'una fuga de cors”, observa Marcello Belotti, actor, traductor i professor de 39 anys, els cinc últims a Barcelona.

La gran majoria d'aquests nous barcelonins tenen entre 25 i 45 anys i han volgut canviar d'aires perquè no suporten la situació a Itàlia. La primera preocupació és política. “Diguem que la democràcia a Itàlia és molt limitada”, diu Marcello. Però de seguida va més enllà: “No em ve de gust tornar a un país feixistoide”.

Andrea de Lotto, mestre de 45 anys de l'Escola Italiana que va deixar Itàlia el 2001, està escandalitzat pel discurs de la dreta: “Des dels anys noranta, la situació s'ha tornat insofrible. La Lega llombarda va començar a enviar el seu missatge racista contra els meridionals; ara ho fa contra els estrangers”, diu recordant, “amb vergonya”, episodis com els

→ PASSA A LA PÀGINA SEGUENT

Societat

→VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

assentaments romanesos cremats, la corrupció, les agressions, l'augment dels grups neofeixistes, les rondes ciutadanes per defensar-se, les lleis *ad personam*...

Per què Barcelona?

Fa uns cinc anys, Barcelona es va posar de moda a Itàlia. Ho diu la periodista Claudia Cucchiaroni, de 30 anys i veïna de Joanic des del 2004, que acaba de publicar a Itàlia el llibre *Visc en un altre lloc. Joves sense arrels: els emigrants italians d'avui*, en el qual recorre diverses ciutats d'Europa entrevistant compatriotes residents a l'estranger. "Molts em diuen el mateix que penso jo: per fer la meua feina, a Itàlia hauria de tenir 45 anys. Abans no hi ha ningú que tingui cap mena de responsabilitat. És una gerontocràcia que impedeix tirar endavant". Una de les conclusions és prou clara: "Barcelona és el nucli italià més actiu al continent, molt més que Berlín, que Londres o París". Els italians de dretes, ara mateix, són a l'antiga Europa de l'Est: "Empresaris amb ganes de fer diners, esclar".

Claudia critica la gerontocràcia que «impedeix al país tirar endavant»

«No cal un exèrcit per imposar una dictadura», diu Michele Tabucchi

Però no seria just dir que tots els italians de Barcelona senten la mateixa passió per la ciutat. Gigi Colaci, que treballa en una empresa de missatgeria i regenta La Cova de les Arts, un laboratori artístic al cor de Gràcia, es mostra indignat amb la rigidesa i la hipocresia municipal: "Les institucions tendeixen a monopolitzar la cultura", es queixa. "Donen espai al Sónar, al Primavera Sound, a la música experimental, es pengen totes aquestes medalles i porten els grups més interessants del món, però després, on queden els espais de creació? On és l'*underground*? Barcelona no és com Berlín!". Tot i això, Gigi, de 43 anys i de Lecce (al sud d'Itàlia), reconeix que la situació al seu país és encara pitjor: "Itàlia ha acabat en mans d'un tipus que ha hipnotitzat la gent".

La moral vaticana

Luna i Sara tenen 29 i 32 anys i són parella. La primera és fotògrafa i la segona, dissenyadora gràfica. Van deixar Itàlia per raons òbvies, perquè no suportaven la moral d'un país po-

derosament influït pel Vaticà, que mai no les ha acabat d'acceptar. "La comparació amb Espanya és brutal", diu Luna. Alberto, també homosexual, es queixa per la frivolitat amb què es tracta la qüestió: "Només en fan referència als *reality shows*, és lamentable".

I l'esquerra, quin paper hi fa? Tots els entrevistats coincideixen a dir que és còmplice de la situació. "No ha tingut un discurs unitari, ha lliurat el poder a la dreta", reconeix Antonio Paolo Russo, professor de la Universitat Rovira i Virgili, de 41 anys, que va estar vinculat al PCI (comunistes) i, després, al PDS (Partito Democratico della Sinistra). De Lotto, el mestre milanès, matisa aquesta apreciació: "L'esquerra ha anat perdent el contacte amb la gent i molts obrers s'han deixat convèncer pel llenguatge de la dreta, que ha jugat la carta de la por: 'Defensa casa teva del marroquí, i la teva feina, i la teva família', els diuen".

"No cal un exèrcit per imposar una dictadura", diu Michele Tabucchi -fill de l'escriptor toscà Antonio Tabucchi-, fotògraf de 39 anys que assumeix que al seu país hi ha hagut una "revolució cultural televisiva en les darreres dècades que ha transformat els ciutadans en telespectadors". Ell era petit, però recorda una altra Itàlia: "He viscut el terrorisme i la Màfia, altres temps, però també una Itàlia més solidària, més sincera, més viva i més simpàtica. El poder dels mitjans de comunicació és brutal".

Granotes bullides

Però, què fan aquests italians? Se'n van, abandonen la nau? "No parlem d'un conill que fuig", diu la Claudia. "Marxar no sempre és fàcil. La situació de desànim és molt forta. No crec que sigui un acte de covardia". No ho és. Ho demostren iniciatives com *Lo sbarco* o associacions com *AltraItàlia*, que pretenen donar a conèixer, des de fora, la situació del país. Parlen de canviar Itàlia? "No exagerem...", diu Marcello, "simplement volem explicar problemes que, des de dintre, són difícils d'explicar pel terrible domini mediàtic".

El mestre de l'Escola Italiana posa un exemple per explicar aquesta diferència: "Quan poses una granota en una cassola d'aigua bullint, salta i se'n va; quan l'aigua està tèbia, però, i a poc a poc la vas escalfant fins a fer-la bullir, la granota no s'adona del que li està passant i s'hi queda fins que mor".

Tornaran a casa? Per a la majoria, Itàlia sempre serà el país més maco del món, però Barcelona ha passat a ser casa seva. "Tinc poques esperances que tot això canviï: no veig un altre Renaixement, en aquests moments. I no és pessimisme, és realisme". *

El vaixell dels drets posarà el rumb a Gènova

'Lo sbarco' i AltraItàlia són iniciatives d'italians de Barcelona per combatre la situació al seu país

T.P.
BARCELONA

El 1861, Garibaldi, l'heroi italià per excel·lència, va partir de prop de Gènova amb mil voluntaris i rumb a Sicília

per alliberar dels Borbons el sud d'una Itàlia que encara estava en construcció. El pròxim 25 de juny, un miler de persones (la majoria italians de Barcelona, però també un bon

grapat de catalans i d'altres indrets) salparan amb vaixell de Barcelona cap a Gènova en una acció simbòlica, cultural, festiva i, sobretot, reivindicativa. Serà *La nave dei diritti* (el

El grup Giulia y los Tellarini van

Vuit italians residents a Barcelona hi diuen la seva

> MARCELLO BEŁOTTI

Bèrgam
Traductor, professor i actor
39 anys
Cinc anys a Barcelona

"Passava molts estius a Espanya, a Barcelona i a prop de Cadis, per la qual cosa sempre m'ha atret el país. Vaig deixar Itàlia fa cinc anys, molt empenyat amb la situació. Treballava al món del teatre i vaig aprofitar una prova amb La Fura

dels Baus. Sóc dels fundadors d'AltraItàlia, amb la qual pretenem aportar experiències heterogènies per sobre de les ideologies, però amb uns valors molt clars i d'esquerra. No em considero un autoexiliat perquè m'agrada estar aquí (molt més que al meu país), per això pensem en Itàlia, però també en Catalunya. Estem preparant pel febrer el congrés Catalunya i Itàlia. Memòries creuades, experiències comunes. Feixisme i Antifeixisme (1936-1977)".

> ANDREA DE LOTTO

Milà
Mestre de l'Escola Italiana
45 anys
Tres anys a Barcelona

"Vaig fer les oposicions per una plaça de professor fora del meu país el 1997, i el 2001 vaig anar al Brasil. En tenia prou amb aquells anys per veure per on anaven els trets. Itàlia era alegre, inquieta... Als vuitanta va entrar als limbs i

ha acabat com ha acabat: d'acord, a Romania, per exemple, estan pitjor, però el salt enrere d'Itàlia respecte als països occidentals és bestial. El país és vulgar, sembla que només importin les ties bones, els culs i les actituds arrogants. Des de dins no se'n adonen, però quan anem a Itàlia notem la necessitat d'obrir les finestres, com quan entres en una classe plena de nens amb tot tancat. 'Lo sbarco' ja té un primer efecte: saber amb qui es pot comptar".

> L. COPPOLA I S. BALLERINI

Nàpols / San Sepolcro (Arezzo)
Fotògrafa / Dissenyadora gràfica
29 anys / 32 anys
Tres anys a Barcelona

"Viure en parella a Itàlia és insofrible. Per això vam marxar. La falta de drets ha estat el principal motiu. Fos o no fos el cas, si volguéssim tenir un fill, no podríem; si volguéssim casar-nos, tampoc; si compartíem pis, ens miraven

malament. Ni se'ns passa pel cap tornar! Les coses haurien de canviar molt... De fet, la figura femenina està deixada de banda: les nostres professions són visuals i en aquest aspecte a Itàlia hi ha molt poc espai per als joves i per a les dones. Es nodreixen de veritables dinosaures! Ho tenim documentat en un reportatge [es passarà el dia 15 a La Cova de les Cultures, a Gràcia], en el qual deixem en evidència la nefasta influència de l'Església en tot el país".

> ANTONIO PAOLO RUSSO

Venècia
Professor de Turisme (URV)
41 anys
Dos anys a Barcelona

"Jo no vinc directament d'Itàlia. Vaig passar set anys a Holanda amb una beca d'investigació (res a veure amb les d'Itàlia, que són autèntics contractes d'esclavitud!). Tot i així, vaig col·laborar amb la Universitat de Milà i vaig partir tot

el desgavell del sistema: m'hi havia de desplaçar cada dia que tenia classe; doncs bé, em vaig queixar per carta al rector perquè dos cops seguits em van suspendre la classe sense avisar-me i em vaig trobar amb tres pams de nas. Em van acomiadar per destorbar el senyor rector. És el fruit de la gerontocràcia... No penso tornar mai més. Ara m'estic venent la casa que tinc a Venècia. És una llàstima. L'estat de les coses és putrefacte, a molts nivells".

participar a la festa del Salamandra. MANU FERNÁNDEZ

vaixell dels drets), en una iniciativa anomenada *Lo sbarco* (el desembarcament), llançada per un grup d'italians residents a Barcelona preocupats davant del que està passant al seu país.

Vol ser crit d'ajut i solidaritat. "El racisme creix, com també l'arrogància, la prepotència, la repressió, els negocis bruts, la cultura mafiosa... Creix la cultura del favor, del desinterès envers el bé comú, de la cursa pels diners, d'allò privat en tots els sentits".

La travessia serà una festa amb música i activitats de tot tipus. A Gènova, els italians "de dintre" els rebran en cinc places temàtiques: treball, habitatge, educació, sanitat i medi ambient, drets civils i ciutadania. Centenars de persones s'han adherit a *Lo sbarco*. Els premis Nobel Dario Fo i José Saramago, l'escriptor Antonio Tabucchi i el músic Franco

Gènova rebrà 'Lo sbarco' amb festes temàtiques sobre els drets a la ciutat

Lluiten contra «el greu dèficit de democràcia» que pateix el seu país

Battiato figuren entre alguns dels noms coneguts. Tots ells coincideixen a "crear ponts, no murs" i tenen molt clar que no es rendeixen: "No som un partit polític, no som una fundació, no enarborem banderes, menys encara blanques".

Fuga de cors

Cosina germana de *Lo Sbarco*, fa un any es va crear, també a Barcelona, AltraItalia, una associació amb prop d'un miler de simpatitzants, de caràcter més polític, per aportar noves forces, idees i formes de mobilització davant del debat polític, social i cultural que es viu a Itàlia. L'objectiu d'AltraItalia és tornar l'ètica al centre del llenguatge polític.

Consideren que la situació política, social, cultural i moral italiana es troba a la base del fenomen de la fuga de cors (a més de cervells) que amenaça molts joves italians. L'Itàlia és,

segons ells, el cas patològicament més greu d'un malestar que afecta totes les societats occidentals. Davant del "greu dèficit de democràcia" volen oferir un instrument de debat vital i de participació que, avui dia, "les organitzacions tradicionals no aporten".

Situada en la tradició de l'esquerra italiana, per a AltraItalia la crisi global és un aspecte estructural i no conjuntural del capitalisme i lluita contra la criminalitat organitzada, la violència de gènere, la cultura de la por i el patriotisme integrista. Contra la gerontocràcia i la manca de transparència. Contra la privatització de la cultura, de la informació, de l'educació i de la sanitat. *

Més informació

— 'LO SBARCO' I ALTRAITALIA
www.losbarco.org
www.altraitaliabcn.org

> MICHELE TABUCCHI

Florència
Fotògraf
39 anys
Vuit anys a Barcelona

> CLAUDIA CUCCHIARATO

Treviso
Periodista
30 anys
Cinc anys a Barcelona

> GIGI COLACI

Lecce
Missatger i agitador cultural
43 anys
Dos anys a Barcelona

> ALBERTO RUGGIERO

Nàpols
Teleassistència
38 anys
Un any a Barcelona

"He viscut més a Lisboa i a París que a Itàlia i ara estic encantat a Barcelona, però pateixo per la situació del meu país. Berlusconi, a poc a poc, ha modelat els cervells sense que ningú s'adonés que estava permetent un discurs racista, agressiu i autoritari. Vaig prendre consciència del que passava durant el G-8 a Gènova el 2001: tortures que l'Estat va amagar...! l'esquerra no ha sabut evitar-ho, n'és còmplice. És evident que també aquí hi ha crisi, però em sento molt més lliure. Vaig sovint a Florència, però a prendre una 'bistecca fiorentina' i un Chianti. I torno".

"El meu cas és anòmal, perquè, contràriament a la majoria dels nous italians, jo vaig arribar atreta per la ciutat. Després de cinc anys, però, m'adono que estic fent coses que a Itàlia hauria de tenir 45 anys per poder-les fer. I els meus familiars ja m'ho diuen, que ni se m'acudeixi tornar. He estudiat la jove emigració italiana arreu d'Europa i puc dir que les inquietuds que tenen els italians de Barcelona no les tenen en cap altre lloc. Iniciatives com 'Lo sbarco' fan veure que aquesta gent no ha marxat per covardia i per estar-se gratant la panxa a fora".

"No vaig venir només per l'odi a les institucions. Reconec que també volia canviar personalment. Estava (i estic) decebut amb els partits d'esquerra, culpables en un 90% del que està passant. I Berlusconi no amaga res, això és el més fort. Quants dirigents tenen causes obertes per corrupció? És el resultat de mig segle de Democràcia Cristiana: un batibull de corruptes, mafiosos i, sobre, l'Església. Enyoro les olors i els colors de la meua terra, però tornar seria com, per a un jove independentitzat de la família, tornar a casa i trobar-se amb el passat".

"Vaig venir a Barcelona fa quatre anys, però vaig durar sis mesos per qüestions particulars. Fa ara un any ho vaig tornar a provar i m'hi trobo fantàsticament bé. Per mi, l'important és la qualitat de vida, i a Nàpols no la tenia. Ara treballo en un 'call center', res a veure amb la meua llicenciatura en Economia... M'és igual. No vull estar-me en un país sota un control dictatorial dels mitjans de comunicació on l'esquerra continua buscant justificacions per a tot i no connecta amb el poble. Itàlia és bellíssima, l'adoro, per això em fa tanta ràbia tot el que està patint".

Culte, progressista i integrat a Barcelona

Anàlisi

PAOLA LO CASCIO

— El lloc, encantador: un d'aquests baixos de la Barceloneta amb sostres alts i bigues a la vista. La música, perfecta: un duo de guitarres flamenques, però *soft*. És una nit de primavera i assisteixo a una iniciativa d'un dels molts grups d'italians residents a Barcelona que han decidit organitzar-se per fer sentir la seva disconformitat amb la situació a Itàlia.

El públic és un retrat robot de l'italià "exiliat polític" de l'era Berlusconi. Culte i progressista, parla castellà i sovint català, i s'ha integrat en una ciutat habitable. Històries de vegades diverses per procedència i per tarannà, però amb un denominador comú: la vida és breu i no es pot perdre en un país colpejat pel berlusconisme i la seva concepció degradant de la societat i de la política; intimidat per la xenofòbia Lliga Nord; encotillat per

l'homofòbia i la sexofòbia vaticanes; immobilitzat per poders criminals que han manllevat porcions importants de territori a la legalitat.

Les cares de la gent que et trobes et resulten familiars: entre 30 i 40 anys, molts d'ells animaven els moviments estudiantils als noranta, o les manifestacions antimafia, o eren a Gènova el 2001, on van perdre la innocència i potser també l'esperança. Solters, ajuntats, casats o amb fills, s'han establert aquí, es retroben i fan comunitat. Formen una mena de família òrfena després de l'autèntic crac de l'esquerra. Una família relativament jove, potent intel·lectualment, capaç professionalment, que ha optat finalment per marxar. Una família necessària a Itàlia, ara més que mai, atrapada entre la necessitat de fer la seva vida i la voluntat de canviar el país. *

(*) PAOLA LO CASCIO ÉS PROFESSORAD'HISTÒRIA A LA UB I A LA UOC

BioCultura

Feria de productos ecológicos y consumo responsable

BARCELONA 2010

Del 29 de abril al 2 de mayo

Palau Sant Jordi.

Horario: de 10 a 20h

Con la colaboración de:

Organiza Asociación Vida Sana

Logo of Jo Bio and other partners

50% DESCUENTO

Válido para los días 29 ó 30 de abril. Un solo acceso. Una sola persona

6€ 3€

www.biocultura.org